

ЧУДОМИР ЗАСТЪПНИК

chitanka.info

Кандидатът за депутат Илия Торбичков тръгна да си дири застъпници. За първа секция му даде обещание един далечен роднина, за втора — приятел от детинство, за трета — пак някакъв близък, а за четвърта секция човек не се намери. Ходил, питал, разпитвал, най-после му препоръчали Дунката.

Стар изборджия бил, специалист бил, опитност имал, три пъти му чупили главата през такива събития, знаел и кътните зъби на хората от махалата и така нататък. Разтърсил се кандидатът Торбичков, питал, разпитвал, намерил го, убедил го с няколко почерпки и триста лева сухи пари и я наредили.

— Милостта ви, рекъл му Дунката, да си бъде спокоен. Гледайте си другата работа и за тази секция грижа да нямате никак. От утре, рекъл, почвам агитация и пропаганда, а почна ли я — спиране няма. Какво ще правя, какво ще струвам, то си е моя работа, рекъл, но в четвърта секция победата ще бъде наша. Гарантирам, рекъл, и подписвам. Готова да си я имате като прана риза в сандък.

Зарадвал се, естествено, кандидатът Торбичков, потупал го приятелски, дал му още нещо за почерпка и се разделили.

Това било във вторник. В сряда вместо по агитация и пропаганда Дунката отишъл за риба.

В четвъртък, като я сготвил в тепсията, поканил кума си да я изядат. Пък кум е, дето е речено, не е лукаво перо, трябва човек да се отсрами, както му е редът. И риба без вино може ли? Хапнали, сръбнали, попеяли; пак хапнали, пак сръбнали, поиграли, докато се стъмнило, и неусетно дошъл петък. През целия него ден пък изтрезнявали. В събота, дорде туй-онуй, мръкнало се и дошъл, значи, денят на избора.

Разбързал се сутринта Дунката, застягал се и тъкмо се канел да излезе, ето насреща му Торбичков.

— Ама моля ви се, започнал той, погрижете се, постарайте се повечко, аз няма да ви оставя така — ще ви се отплатя, стократно ще ви възнаградя за услугата. За пръв път се кандидатирам, неопитен съм, никого не познавам от тази секция и във вас ми е само надеждата. Ако са нужни още позиви, бюлетини и пр., кажете да ви пратя.

— Бъдете спокоен. Всичко е наред — рекъл Дунката. — Всичко съм предвидил и направил, от нищо няма нужда освен... от малко пари

да почерпим бежанците, дето живеят на края. Те са десетина гласа, но както речете.

Дал му пак малко средства Торбичков, дал му още бюлетини и хукнал по другите секции, а Дунката се заклатил към своята. Повъртял се малко из двора, изпушил цигара, две, влязъл веднъж в тъмната стаичка, колкото да се рече, и мръкнало-немръкнало, отишъл си у тях, впрегнал каруцата и хайде на воденица.

Кога приключил изборът и дошло време да късат пликовете — няма ни Дунка, ни маймунка. Броят бюлетини членовете на бюрото, кокорят очи другите застъпници, пише секретарят: толкова гласа са получени за този кандидат, толкова за онзи, а за Торбичков, който също пристигнал там — нищо. Нито един-едничък гласец! Изненада, значи, сюрприз и безобразие.

Разругал се човекът основателно, разпсувал се справедливо и даже почнал да кълне с пълно право, но помага ли нещо?

А Дунката цяла неделя мля една торба жито на воденицата. Не че нямаше ред да сипе, не че нещо друго, а просто тъй, за удоволствие. Коня си пасе край Тунджа, риба си лови, разходки си прави из околността и така нататък. Щом се прибра вкъщи, емнаха го приятели и познати, че най-много Калмукът.

— Е, е, е. Дунка, братчето ми, то бива, бива, ама чак пък толкоз артък не бива.

А той смига дяволито и дума:

— Какво да му правя бе, Калмук? Какво да му сторя, като го не ще народът? Хлапе. Зеленак. Никой не го знае, никой го не познава. Тъй ли се става депутат? Неопитност. Момчешка работа.

— Как така неопитност? Как така момчешка работа? Платил ти човекът, черпил те, бюлетини ти дал да раздаваш на хората, а ти ходиш да агитираш рибите в Тунджа.

— Аз... аз... ти си чуден човек бе, Калмук! Чуден си. Като ти казвам, че е прост и неопитен, зная какво думам. Още щом получих бюлетинките, и дадох две-три на баджанака. Взе ги той, попипа ги, погледна ги и рече веднага:

— Хоо! Гледай ти келепир. Гледай късмет!

— Защо, казвам, познат ли ти е кандидатът? Харесваш ли го?

— Не кандидата бе, а бюлетинките.

Прегъна надве едничка, разряза я, сви си цигара с нея, смукна — чудесно! Фарси!

Свих си и аз с другата половинка — също чудесна и също фарси! Хем тънка книжката, хем не люти като тая от вестниците, хем като опънеш по-силно, не пуца пламък, а си дими натурално, значи. Та той рече да не ги раздавам, а да си ги употребяваме двамата. Когато ходи да гласува, задигна му и останалите от тъмната стаичка. И аз ходих да ги търся, ама ме беше изпреварил.

— Хубаво, добре, ама защо не гласува ти поне, защо не пусна една бюлетинка за човечеца?

— Мислих бе, Калмук, мина ми през ума, ама си рекох: защо пък да не излъжа и аз веднъж един по-учен от мене! И да ти кажа — каква полза ще имаме ний от него и той от моя глас? И без това пропадеше човекът, защо да хабя на две цигари книжките!

Издание:

Чудомир. Точ в точ. Велико Търново: Фондация „Чудомир“, 1995.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.